

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 273/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedenú pod sp. zn. Rvp 9088/2014 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE 5/2014 z 25. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 CoE 5/2014 z 25. apríla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobkyne v konaní vedenom Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), ktorého predmetom je rozhodovanie o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom sťažovateľka vystupovala ako oprávnená.

Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, pričom následne jej okresný súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie kópie odvolania a jeho príloh v sume 14,50 € v zmysle položky č. 21 sadzobníka zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Na základe odvolania sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, krajský súd napadnutým uznesením predmetné rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľka namieta v sťažnosti doručenej ústavnému súdu najmä nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, z ktorého nebolo podľa jej názoru vôbec zrejmé, ako krajský súd posúdil námietky sťažovateľky týkajúce sa chýbajúcich podstatných náležitostí odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu; sťažovateľka preto považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné.

V petite sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, zruší ho, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým tento súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie okresného súdu o jej povinnosti zaplatiť súdny poplatok v sume 14,50 €.

V nadväznosti na takto vymedzený predmet konania ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že sťažovateľka sa uchádza o ústavnú ochranu sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v súvislosti s právnou vecou, ktorej podstatou je (zjednodušene) spor o peňažné plnenie v sume 14,50 €. Ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagatelnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na prvú vetu § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorej vyplýva, že vo veciach, v ktorých bolo

napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, je dovolanie ex lege neprípustné. Za okolností, keď Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagatelných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014); o tom vo veci sťažovateľky nemožno ani uvažovať. Uvedené skutočnosti samy osebe zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky.

Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie aj z vecného hľadiska a dospel k záveru, že nie je arbitrárne, je primeraným spôsobom odôvodnené, a preto z ústavného hľadiska akceptovateľné. Ústavný súd na tomto základe konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016